

Bialkai zárándokút

2016. október 27-29 között a Miskolci Lengyel Önkormányzat három napos zárándokúton vett részt Bialka Tatrzanskán. Borsod megyéből még a Sajószentpéteri-, illetve a Szögligeti Lengyel Önkormányzat utazott ki busszal a búcsúra.

Utunk első napján a Lublói várat néztük meg. Az erődítmény a tatárjárás után épült és Árva, Palocsa és Nedec várával együtt védte a Magyar királyság északi határát. 1412-ben Zsigmond itt kötötte azt a szerződést, amelyben 16 szepesi várossal együtt Lublót is elzálogosította a lengyel királynak. A lengyel kormányzó innen irányította a szepesi városokat. A vár egyik bástyájában raboskodott Benyovszky Móric, aki később Madagaszkár királya lett. Az elzálogosított területek 1772-ben kerültek vissza Magyarországhoz. A környék a második világháborúban jelentős károkat szenvedett, ekkor hagyta el utolsó tulajdonosa, Zamoyvsky János lengyel gróf. A várban jelenleg több helyreállított helységében tematikus kiállítások vannak, de építészetileg van még mit rajta csinálni.

Pénteken egész napos Bialkai programunk volt. Délelőtt misén vettünk részt a Szent Simon és Szent Júdás Tádéra felszentelt plébánia templomban, amit körmenet követett. A misét Mieczyslaw Szlaga káplán lengyelül, Takács Alajos Sajószentpéteri plébános magyarul celebrálta. Kedves momentum volt, amikor a helyiek virággal köszöntötték a 25 éve pappá szentelt Szlaga atyát. A misét a Művelődési Házban a Budapesti Lengyel Kutatóintézet és Múzeum szervezésében, „Arcok - Górálok, Párhuzamok két hazából” című kiállítás megnyitója követte. A tárlatot Jan Kamocki professzor és Dr. Rémiás Tibor történész mutatta be a közönségnek Virág József főmunkatárs szakszerű tolmácsolásával.

Ebéd után helyi ifjúsági néptáncsoportok fellépésével folytatódott a program. Először a kisebbek, a Zingierski Bialczanskie együttes lépett fel, őket a nagyok, a Mali Bialcanie követte. A kicsik bájos mosolyukkal, kecses mozgásukkal, a nagyobbak profizmusukkal kápráztatták el a közönséget. Egy óras műsoruk után sokáig zengett a taps!

Este zenés vacsora volt szálláshelyünkön a Maryna vendégházban, ahol górál zenészek szolgáltatták a muzsikát. Azért a szünetekben a Fővárosi Lengyel Önkormányzat delegációjával - akik szintén itt voltak elszállásolva - el-elénekelünk egy-egy magyar nótát, népdalcsokrot is. Mozgalmas napunkat vidáman, jókedvűen zártuk.

Szombaton délelőtt benéztünk az új helyre költözött Nowy Targi piacra, amely sokkal kulturáltabb, rendezettebb, mint elődje volt. Zakopane volt utunk következő állomása, ahol viszonylag jó légköri viszonyok között gyönyörködhattünk a Gubalówkáról a szép tájban, majd nagyot sétáltunk a város főutcáján. Ezek után kellő képen elfáradva, de sok élménnyel gazdagodva indultunk haza.

Fekete Dénes

Zarándokút Bialkán

Október 27-én indult útnak a 14 fős magyar delegáció a lengyelországi Białka Tatrzańska felé. A csoportot a Miskolci Lengyel Önkormányzat szervezte, tagjai annak vezetői, és meghívott vendégei, köztük mi, avasisták voltunk.

Csütörtökön, a kirándulás első állomása Ólubló vára volt. Az egy órás túrán a vár több száz éves történelmét is megismerhettük. Megtudtuk, hogy a 15. században a mi Zsigmond királyunk adta zálogba a várat a lengyel királynak, s ez csak az 1700-as évek végén került csak vissza magyar kezekbe. Ami pedig egy igen meglepő információ volt, hogy Madagaszkár királya, Benyovszky Móric trónra kerülése előtt itt raboskodott. Egyébként több teremben is kiállítások találhatóak, visszaadva a középkori élet hangulatát.

A nap végső megállója már a szállás volt Bialkán. A hatalmas vacsorát elfogyasztva már nem is kívánhattunk volna többet alvásnál.

Pénteken délelőtt a falu új plébánia templomát látogattuk meg, amit Szent Simonra és Szent Júdás Tádéra szenteltek fel. Egy misét vettünk részt, ami mindig érdekes, hiszen a lengyelekről köztudott, hogy mélyen vallásosak, ami ismét bebizonyult. A szertartás során, üdítő volt hallani egy-egy hosszabb lengyel nyelvű tanítás után egy kis magyar szót is, köszönhetően a magyarországi tisztelendő úrnak. A mise után körmenet, s azután egy kis kiállítás következett.

A kiállítást a Művelődési Házban tartották, ahol jobban megismerhettük az út igazi miértjét, a derenki lengyelek történetét. Ugyanis ők voltak azok, akiket betelepültek Magyarországra, pontosabban Derenkre, s később Horty akaratából szerteszét szórták őket leginkább Borsod megyében.

Ebéd után visszatértünk a Művelődési Házába egy lengyel táncsoport bemutatójának megtekintésére. A kisebbektől a nagyobbakig mindenki fantasztikus előadást adott, igazi fénypontja volt a napnak. Biztosan örömmel fogunk visszagondolni rá. De persze az egész útra. A vacsora pedig jó hangulatban, felváltva lengyel, magyar és górái dalokkal telt.

Az utolsó napon piacra mentünk Nowy Targ városában, ami telis-tele volt helyi különlegességekkel, utána pedig Zakopánéba utaztunk. Először tekinthettem meg ezt a gyönyörű várost, de máris megszerettem. A rálátás a hegyekre, amin a fák éppen az őszi színeikben pompáztak, illetve a főutca hangulata teljesen elvarázsolt. Nem mellesleg a Wawel házi forrócsokoládéja is segített ebben. A város bejárása után azonban indulnunk kellett vissza Miskolcra.

Kicsit szomorúan, kicsit fáradtan ültünk be a kocsiba, de annál több emlékekkel és tapasztalattal. Valószínűleg soha nem felejtjük el ezt az utazást, amit elsősorban a Miskolci Lengyel Önkormányzatnak és Csiszár Adrienne tanárnőnek köszönhetünk. Hálásak vagyunk az élményekért!